

Schádzali sme z pódia a všetci burácali, že chcú pridať.

„Ešte, ešte!“

Jáchyma to potešilo a vyskočil naspäť.

„Máte nejaké želanie?“ pýtal sa obecenstva.

„Seven Seconds!“ vykričlo naraz niekoľko ľudí.

Celkom ma dojali. Vybrali si práve tú skladbu, ktorú som pokazila.

Postavila som sa vedľa Jáchyma.

„Oukej, ale našu zvyčajnú choreografiu s pádom by sme tentoraz vynechali,“ povedala som do mikrofónu a pár ľudí vyprsklo od smiechu.

„Načo im to pripomínaš, doriti?“ zasipel na mňa Jáchym na pol úst.

Aha, asi som mala nechať rozprávať len jeho, šéfa skupiny. Avšak v duchu som nad tým mávla rukou.

Hrali sme prídavok. Mala som ohromnú radosť, že nám koncert predsa len vyšiel a preniesla som ju do hudby. Lúskala som prstami a spievala tak, aby pesnička ľudí vyhecovala, nenechala ich v pokoji na mieste. Do tanca som sa však na rozdiel od nášho publika nepustila.

„Dany! Dany!“ skandovali ľudia z triedy.

Žiarila som.

Druhý prídavok si vybral Jáchym, bol to rockový chlapecký song, v ktorom som hrkala tamburínou. Aj Jáchym mal v obecenstve priaznivcov – lepšie povedané fanynky – a jeho šéfovská márnivosť bola ich vrúcnymi úsmevmi i potleskom náležite poláskaná.

Bola som rada. Aspoň nezíska dojem, že sa ho snažím zatieniť. Hoci musím priznať, že som na tie „jeho“ babenky gánila trochu jedovato.

No boli to také žaby. Upokojila som sa.

„Kubatúra Jé!“ zvolal ešte Jáchym. „Príďte zas!“

Napokon nastala chvíľka ticha, kedy som mohla niečo povedať.

„Chlapi,“ obrátila som sa k nim ešte na pódiu, kým si balili nástroje. „Ospravedlňujem sa, je mi hrozne ľúto, že som zakopla o ten kábel.“

„Hej, hej,“ zadudral čosi Kamil Húska, no čumel niekam do steny. Ostatní radšej mlčali a ignorovali ma.